

Estudiar fora de casa

NÚRIA

Realment estudiar fora de casa, viure en un país diferent i fer una altra vida a la que no estaves acostumada és una de les millors experiències que pots arribar a viure, així que quan arribes a casa després d'un meravellós any només penses en seguir veient món, en viatjar i seguint aprenent.

Quan estudies fora del teu país no només aprens a viure amb una altra cultura sinó que també aprens de totes les dificultats que et vas trobant pel camí i això fa que maduris ja que els teus pares, amics i tot aquell món que tu coneixies està molt lluny i no et pots aferrar a ells.

Així que després d'arribar d'Helsinki, d'haver viscut moltes experiències i d'haver après un munt de coses, només tenia ganes de seguir vivint-les, així que quan una de les meves professores em va comentar la possibilitat de fer un projecte sobre problemes Mediambientals a les Indústries Químiques, vaig accedir de seguida.

L'únic inconvenient va ser que aquest projecte era a Alemanya, a Berlín i les meves nocions d'Alemanys eren nul·les, però de seguida em vaig posar a estudiar alemany, només tenia dos mesos per estudiar i així ho vaig fer. Em vaig apuntar a un curs intensiu d'Alemanys a l'estiu i la veritat és que després d'estudiar dos mesos l'únic que ets capaç de dir són les típiques frases de "com et dius?", "on has nascut?", "on vius?... però la decisió ja l'havia pres així que el 10 de Setembre vaig agafar un avió i cap a Berlín.

Berlín crec que és una de les ciutats més maques que he visitat, té el seu encant i per supost un munt d'història. La porta de Branderburg on tantes manifestacions nazis van haver, el kilòmetre de Mur que encara es conserva en representació a tots aquells anys que Berlín va estar dividit en est i oest, el Reichstag antic parlament on Hitler va maquinari moltes de les seves tentatives de posseir el món, el castell de Charlottenburger on hi ha uns meravellosos jardins regal del rei de l'antiga Prússia a la seva estimada i un llarg etc.

En quan al meu projecte, la veritat és que estava una mica nerviosa al principi, em feia les típiques preguntes de "serà molt difícil?", "ho sabré fer?", però després tot això passa quan et dones compte que tu no has sigut la primera estudiant que arriba a un nou país, amb una nova llengua i amb gent nova ni seràs la última. El meu tutor i tota la gent del departament on treballa van ser molt macos amb mi i després d'haver necessitat unes quantes setmanes per habitar-me a la ciutat, a la gent i sobretot al projecte que he de realitzar ha sigut com estar a casa.

Una altre aspecte que vius a l'estar fora de casa és aprendre a conviure amb diferent gent, jo he tingut la sort de trobar-me sempre amb gent molt maca i sempre aprens coses del demés, a part aquest any he tingut la sort de marxar a Berlín amb una de les meves millors amigues, és bo saber que una relació d'amistat pot ser millor al conviure diàriament amb aquesta persona.

La veritat és que la sensació que tens quan et parlen i no entens res de res és horrible, penso que l'Alemanys amb les seves declinacions que només em recorden al llatí és una llengua molt difícil, però quan necessites comunicar-te amb la gent dona el mateix, així que intentes per tots els mitjans aprendre a parlar.

No sé si aconseguiré parlar bé l'Alemanys però ho intentaré, és el que compta no?

Per això voldria dir a tota aquella gent que li dona por o respecte marxar a l'estranger per la llengua, que és una tonteria, que ara que som joves hem d'aprofitar el moment i si hi ha gent que pot, tu no ets menys.

Jo mentre seguiré aquí a Berlín intentant aprendre Alemanys i viatjar tot el possible.

Però una de les coses que et dones compte a l'estar fora de casa és que trobes a faltar la teva gent, el teu ambient, la teva ciutat, el poble, el teu país, perquè lo del pa amb tomata, la coca amb sal i un infinit de coses els estrangers no n'entenen, per això una altra cosa que he après estant fora és que no has de renegar dels teus orígens, és molt important!

Aquí em despedeixo, desitjo que us hagi agradat el meu escrit, i no ho oblideu, viatjar és un plaer, un petó per a tots.

Vull dedicar aquest article a Fanny, "allà on estiguis mai t'oblidaré".

Sincerament.

